

Alex Olteanu

Scurt tratat despre animalele care lucrează de acasă

roman

POLIROM
2023

Cuprins

1. A professional loser	5
2. Într-un exces de sinceritate	13
3. Se vede că n-ai gagică	23
4. #b00b1e.....	47
5. Verde-papagal	64
6. Toate sunetele nopții dintre ani	90
7. Girlfriend experience	103
8. Andrei (he/him)	122
9. Fetele dansează ca să se mărite	132
10. Training de sensibilitate.....	143
11. Despre comportamentul animal.....	153
12. „El, rămâne tare“	169
13. Improvizăm pe parcurs.....	181
14. Asfaltul de sub balcon.....	187

„Doar două scene“ sună în mintea lui Andrei ca și cum asistentul le spusese „hai că mai avem un sfert de oră“. Află însă în decursul următoarelor trei ore că o scenă e compusă din mai multe cadre, iar pentru fiecare cadru se filmează mai multe duble, în funcție de cât de mulțumit e regizorul. Filmarea se termină la patru dimineața, în aplauzele anemice ale câtorva membri ai echipei. Luminile mov se stinseră, rotația globurilor disco încetă, iar în sală rămaseră aprinse doar două reflectoare galbene. Lui Andrei îi era frig și îl dureau gambele de la efort, iar plasticul patinelor îi făcuse rană la ambele tibii. Câțiva oameni se apucară să demonteze echipamentul, iar Ionuț le spuse figuranților să ducă patinele înapoi și să îl aștepte în recepție pentru plată.

Acolo, fiecare primi cei două sute de lei, plus alți douăzeci meniți să acopere transportul dus-întors.

— Cine e cu mașina, să mai luați din oameni, vă rog! ceru Ionuț. Și vă înțelegeți voi la bani.

— Eu merg în Pallady, strigă Pechinezu să se audă în toată recepția. Am trei locuri în spate, dar merg pe centură, adăugă, și nimeni nu păru interesat.

— Eu mă duc prin oraș până lângă Delta Văcărești, spuse Andrei.

— Câte locuri ai? întrebă Ionuț.

— Unu în față și trei în spate.

— Poți să mă lași și pe mine la Obor? întrebă Ken.

Luat prin surprindere, avu o strângere de inimă care îl lăsa fără răspuns, dar din exterior păru doar că se gândește dacă poate să treacă pe la Obor.

— Cred că trebuie să ocolești puțin pe Ștefan cel Mare, continuă Ken. Numai dacă poți, stai liniștit.

— E bine pe Ștefan cel Mare, că de la Obor intru pe Mihai Bravu și ajung repede în Văcărești.

— Atunci poți să mă lași și pe mine la Victoriei? întrebă fata cu pălărie portocalie.

— Sigur! răspunse Andrei cu o încântare evidentă, de care deveni și el conștient.

Se intimidă și privi crispat în jur.

— Păi... dacă nu mai vine nimeni, atunci haideti să mergem, încheie el și se îndepărtă de grup, urmat de cei doi.

— Cre' că merg și eu tot prin oraș, că e noapte și ajung chiar mai repede, îl auzi pe Pechinezul înainte să iasă din recepție.

Afară, gerul și liniștea băntuiau parcare slab iluminată. Ninsoarea se oprise, iar pe asfalt se așternuse un strat milimetric de zăpadă care urma să se topească a doua zi sub roțile mașinilor.

— Sigur răcesc la cât frig mi-am luat astă-seară, se plânse fata, ridicându-și gulerul cojocului bej.

— Acum intrăm la căldură, o asigură Andrei și deblocă ușile mașinii, iar farurile licăriră de câteva ori.

Porni motorul și îl supratură ca să îi grăbească încălzirea, apoi ieși din parcare cu spatele. Bipăi imediat un sunet de avertizare, însoțit în bord de o pictogramă care arăta că portiera dreaptă din față era deschisă.

— Ken, poți să dai cu ușa mai tare, te rog?

— Ken?! întrebă băiatul nedumerit.

— Îi, scuze! se panică Andrei.

— E bine? întrebă după ce închise ușa.

— Da! Scuze, voiam să zic pe engleză. Am niște automatisme idioate, o romgleză tâmpită de care încerc să scap. Voiam să spun „Can you close the door?“ și n-am mai apucat să zic decât „can“, apoi m-am corectat și am dat-o pe română.

— Toți avem problema asta, îl scuză Ken râzând ascuțit și efeminat.

— Scuză-mă că te întreb, întrerupse fata, tu n-ai fost cumva și la figurația de la Vodafone?

— Cine, eu? întrebă Andrei văzând că din partea lui Ken nu vine niciun răspuns.

— Nu, băiatul de lângă, nu știu cum vă cheamă. Eu sunt Diana.

— Eu sunt Andrei, se prezentă Ken.

— Și eu tot Andrei!

— Haha, ce tare! reacționează Ken, plăcut surprins. N-am fost la figurație la Vodafone, adăugă el, întorcându-se către fată. Poate mă confunzi.

— Te cunosc de undeva, dar nu-mi dau seama de unde. Poate ne avem pe Facebook și nu știu, că am o groază de prieteni. Cum ești pe Facebook?

— Țîrcă Andrei. Cu „î” din „i”.

— Nu ne avem la prieteni, concluzionă ea după câteva momente, iar în clipa imediat următoare se auzi o notificare pe telefonul lui Ken. Eu ți-am dat add, râse un pic jenată, iar Andrei îi privi discret chipul în oglindă.

Înainte de intersecția mare de la Piața Victoriei, încetini mașina.

— Diana, să-mi spui unde te las.

— E foarte bine aici, lângă stația de autobuz, că vreau să-mi chem un Uber.

— Păi, de ce să-ți chemi Uber, nu te duc eu? Unde vrei să ajungi? Întrebă el și opri mașina în stație.

— Stai liniștit, că trebuie să trec mai întâi pe la o prietenă să-i las ceva, se justifică ea, iar lui Andrei i se păru un răspuns fără sens și nu mai insistă. Mersi mult! zise ea când coborî, apoi închise ușa.

— Ciudățică fată..., se miră Ken după ce mașina se puse în mișcare.

— Era să-și piardă contul de Instagram, îi dăduse parola unui indian. Se pusese pe plâns săraca, mi-a părut și rău – am stat lângă ea înainte să intrăm pe patinoar.

— Doamne ferește! spuse Ken cu dispreț.

— Se cam dădea la tine, se amuză Andrei și se întoarse către Ken să îi vadă reacția.

— Subtilă ca un tanc rusesc, răspunse dezinteresat.

— Tu ești actor? întrebă Andrei.

— După ce ți-ai dat seama? Da, sunt student la UNATC.

— Nu știu, arăți așa, a actor, parcă ești de pus pe ecran.

— Mersi! râse Ken. Tu cu ce te ocupi?

— Fac graphic design, zise Andrei apăsând foarte ușor frâna.

— Aa, designer! Frumos, tot meserie de artist!

— Da..., răspunse neutru, nedorind să înceapă o discuție despre jobul lui și opri mașina în dreptul unui semafor din Piața Victoriei.

Mașina trecu pe modulul electric și motorul se opri, iar înăuntru se făcu o liniște de patru dimineața. Văzând că de partea cealaltă nu mai vine nicio replică, se gândi să spună că nu e nimic artistic în ceea ce face, dar deodată simți o presiune pe coapsa dreaptă, ca și cum o insectă enormă urca încet spre zona lui inghinală. Coborî privirea și se retrase îngrozit spre ușă, lovindu-se în partea stângă a abdomenului din cauza centurii de siguranță, care se blocase.

— Aoleu, scuze! sări Ken agitat.

Andrei îl privi stupefiat.

— Doamne, scuze! Efectiv, voiam să mă întind puțin și te-am atins din greșeală. Pfoai, ce penal! continuă Ken și își plesni un dos de palmă peste frunte.

Își desfăcu centura de siguranță și ieși din mașină. Andrei reveni încet pe scaun în poziția de condus și îl privi șocat mergând spre trotuar cu pași apăsați, apoi îl văzu întorcându-se brusc. Veni hotărât spre mașină, deschise ușa fără ezitare, băgă mâna în buzunar și scoase un teanc subțire de bani din care lăsă două bancnote de zece lei.

— Pentru cursă, lămuri cu o voce schimonosită, iar Andrei îi văzu ochii înlăcrimați.

Din spate, un claxon prelung sparse bula de năuceală, iar Ken închise ușa și alergă spre trotuar. Un Volkswagen Scirocco albastru opri în dreapta mașinii lui Andrei.

— Ce faci, pulă, oprești să-ți lași omu' în mijlocu' intersecției? urlă un tânăr tatuat pe gât, însoțit în dreapta de o femeie dichisită. Așa conduceți voi la Gorj? Țăranu' pulii! strigă el și trase o flegmă spumoasă pe geamul ușii.

Apoi răgetul motorului supraturat și scârțâitul de cauciucuri înghițiră liniștea dimineții.